

Мій зір, мов в'язень в вогкім казематі,
Який — крізь ґрати — неба візерунок, —
Там ще — від світу — згаслий окоренок.
Крізь себе я бреду, як крізь замети, —

За кожен крок — дедалі тяжче мито.
Як простирано — на всі щоки — ранок,
Поодаль — носить дзеркало — ворона,
Й тополі — уздовж шляху — садить смуток,

Де я, мов палець, — в осяйне — прочанин,
Хоча мене, Ти, Боже, — на товченю —
І від душі — на дні — лункий ошимок,

Що — ледь помітно, — цівочка, — крізь шуми,
Крізь оболонки і крізь бісів гурт,
Де Ти в мені — останній знак і гарт.